

Antti Keynään muistolle.

Sinäkin olet poissa elävien joukosta, matkalla, joka meidän niin yhden kun toisenkin on vuoromme kerran tehdä. Muistan niin elävästi, kuinka monta monituista kertaa näin sinut Yli-kuittijärven vesillä liikkuvan joko menossa kalamaillesi tai tulossa niiltä ja useamman kerran tapasin sinut itse tuossa mieltäsi, kalastuksessa. Aina olit reipas ja iloinen, tulitpa sitten maalla tai järvellä ulottuville ja aina olit valmis sopivin sanoin juttusille. Sitten kun taas 1918 jouduin Vuokkiniemelle ja tapasin sinut, niin aina olit entinen ja reipas, mutta tällä kertaa täynnä pyhää innostusta. Oli kysymys Karjalan, rakkaan syntymäseutusi vapautumisesta ja sinä olit ensimmäisiä ymmärtämään sitä. Hetki oli tullut, jolloin karjalaistenkin oli vapautettava maansa ja toimitettava vieraat sinne mistä olivat tulleetkin. Toisin sitten kyllä kävi, ja se johtui siitä, että oli niin vähän karjalaisia, jotka ajattelivat niinkuin sinä. Muistan kuinka, kun eräänä kauniina

puuasniekkailtana kävelimme Vuokkiniemen kauniilla tsärkällä, sinä innostelit, että kun kansa kerran saa ohjat omiin käsiinsä ja omistusoikeuden maahansa ja metsiinsä, miten silloin tuo sekä tämäkin kohta korjataan, kaivetaan m. m. kanava Kylälahdesta Lammasjärveen. Monta muuta yleishyödyllistä asiata tuli sinä iltana pohdituksi. Kun taas tapasimme toisemme täällä Suomessa, olit sinä selvillä siitä, että Karjalan kohtalo oli toistaiseksi jäänyt ratkaisematta ja että sen isännöyttyä järjestetään entisiltä tahoilta käsin, vaikkakin toisissa muodoissa. Sinä et voinut palata rakastamillesi seuduille, vaikka niin hartaasti sitä toivoit, uusi järjestelmä ei herättänyt sinussa luottamusta. Nyt olet saanut leposi Suomessa, Alavuden hautausmaalla, ja luulenkin, että Suomi-äidin maanpovessa olet löytänyt turvaisan ikilevon paikan.

Lepää rauhassa, harras heimosi tulevaisuuden uneksija!

V. M—n.

— *Venäjänsä rautatiehankkeet Neuvosto-Karjalassa.* »Sanan ja Miekan» 6 n:rossa olleen kirjoituksen »Uusi aukko Suomen suojelemuksiin» mukaan Venäjä aikoo rakentaa kolme uutta stradegista rataa Neuvosto-Karjalaan. »Saamiemme varmojen tietojen mukaan on Venäjä päättänyt rakentaa kolme kapearaiteista rautatietä Muurmanin radalta länteen päin, Suomen rajan lähelle. Rata-lijat on jo osaksi käyty, onpa eteläisimmällä radalla jo työt aloitettukin. Radat tulevat käymään seuraavasti: eteläinen Lotinanellostä Annuksenkaupungin ja Tuuloksen kautta Viteleeseen, keskimäinen Suojusta, toista peninkulmaa Petroskoista pohjoiseen, Mundjärven ja Vuohjärven kautta Kangasjärvelle, vastapäätä

Suojärven radan päätekohtaa ja pohjoisin Kontiovaarasta, Äänisjärven pohjoisimmasta perukasta, Mäntyselän ja Juustjärven kautta Porajärvelle. Ratojen pituus tulee olemaan 90—120 km. välillä.

Suomen puolustuksen kannalta merkitsee tämä sitä, että kun nämä radat ovat valmistuneet voi Venäjä Laatokan pohjoispuolella toimia Suomea vastaan ainakin kolme kertaa suuremmilla sotavoimilla kuin nyt, ja että niinollen on Suomen rajojensa turvaamiseksi sijoitettava tänne niinkään kolme kertaa vahvemmat joukot kuin nyt. Laatokan pohjoispuolinen alue muuttuu siis toisarvoisesta sotanäyttämöstä ensiluokkaiseksi, Karjalan kannakseen verrattavaksi.»

Kolin rantaan ja lähdetään nousemaan sen jyrkkää rinteitä ylös. Matkan vaivat palkitsee voitokas näköala yli salojen, vaarain, yli alla lepäävän Pielisjärven ja melkein yli »Maanselän kaskein sauhun».

Tai suunnatkoon hän matkansa Imatralle ja sieltä alas. Pitkät, jäntevät Vallinkosken vesivempeleet tempaavat väkevästi mieltä ja Antrean sillankorvasta laivalla alaspäin laskettaessa nähdään moni virranvaihe laveaksi järveksi muuttuneena. Vuoksi mahtava, Vuoksi vuolas, läpi Karjalan lainehtijä!

Tai tehtäköön pieni moottorivenematka Sortavalan saaristoon tai laivamatka saareen selälliseen, Valamoon!

Tai ajettakoon Värttilästä autolla korkeille Korpiselille ja suurien, väkevänousuisten kylävaarojen yli Tolvajärven hiljaisille salovesille ja sen metsän peitossa piileville »Punkaharjuille». Sieltä voi palata Suojärven ja sieltä tuovan uuden radan kautta.

Ken taas tahtoo lähteä lähemmäksi keskuksia, hänelle

tarjoaa maantieteellinen Karjala korkean Suursaaren tai raikkaat kylpylärannat Terijoella.

Tämän suurimmaksi osaksi metsäisen maan — m. m. Suomen suurimpia kruununmetsiä kätkevän — ja myös vehmaita vesirantoja ja viljamaita sisältävän isänmaamme osan on tämmöiseksi tehnyt suuri emo luonto, i l m a s t o. Tämä on keskikosteata kesillä, pahin kuumuus ahdistelee vain suurilla vaaroilla ja hiekkaharjuilla, tyypillisimpäin sorakylien päiväpaltteilla. Suuret metsät ja vedet pidättävät osan paahteesta, — suuren erämaan armo. Talvilla on sitävastoin sakeita pyryjä ja meren ja aavainvetten rannoilla piiskaavia lumimyrskyjä. Suurissa erämaissa täyttää lumi pihat, ahteet, tahtoo kattaa talot. Eipä mikään kumma esim. salomaan korkealla saloväärällä, että aamulla herätään täyteen piiritykseen, lumi-kinokset ovien, ikkunain takana.

(Jatketaan).